

ὑφους τῶν πρὸ εἰκαστικῆς ἑλληνικῶν ἐφημερίδων. Ἴδου μερικαὶ φράσεις :

« Ἡ ἀγωνία τῆς βασιλίσσης ἤρχισε τὴν 6 μ. μ. ὥραν κλπ. »

Καὶ ἐνόει βεβαίως ὁ γράφων τὰς ὠδὲν τοῦ τακτοῦ !

« Ὁ Ἐθνοφύλαξ, ὅστις ἀνήγγειλε πρῶτος τὴν σύλληψιν τοῦ διαδόχου. »

« Ω ! τί πράγματα ! »

... Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔκτοτε τὸ δημοσιογραφικὸν ὕφος δὲν προώδευσεν ἐπικισθητικῶς, διότι κατ' αὐτὰς ἀνέγνωμεν εἰς μίαν ἐφημερίδα γράφουσιν περὶ τῶν ἐν Κούτρᾳ τὴν ἐξῆς φράσιν, ἀναφερομένην εἰς τὸν τραυματισμὸν τοῦ πολυκλαύστου Λώρη : « Ὁ λέων ἔχασε τὸν ἀριστερόν πόδα . . . »

Ὁ γράφων φαίνεται περιέργως εἶχε λίαν περιορισμένης τὰς ζωολογικὰς γνώσεις, διότι μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ λέων ἔχει τέσσαρας πόδας, καὶ ἐπομένως δύο ἀριστερούς.

... Γίνεται λόγος περὶ τῆς τρικυμίας ἣν ὑπέστη ἡ Ἀμφιτρίτη, κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ βασιλέως.

— Ἐγὼ, ἀναφωνεῖ εἰς προληπτικῶς, θ' ἡλλαξῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἂν ἦτο ἰδικόν μου

— Καὶ πῶς θὰ τὸ ὀνόμαζες ;

— Ἀμφι . . . τετάρτη !

Ἡρώδης ὁ Ἀττινός

ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(Ἀνάμνησις Κηφισσίας)

Τὴν νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ἀστροσταλισμένην
Ποῦ χίλλοι γρόλλοι τραγουδοῦν μέσ' τὰ κλαδιὰ κρυμμένοι,
Ποῦ κάποιος γκιώνης ἐρημος βογκᾷ ἔς τὴν λεύκα πέτρα
Καὶ τρέμουν τὰ μπελόφυλλα ἔς τὸν δροσερὸν αἶρα,
Τὴν νύχτα αὐτὴ τὴν χαρωπὴν, τὴν νύχτ' αὐτὴ τὴν ἰδία
Νεραΐδες στήνουν τὸν χορὸν καὶ ἀρχίζουν τὰ παιγνίδια.

Σὲ μύρια φῶτ' ἀστράφτουνε τὰ τίμητά τους κάλλη
Κ' ἡ καθεμὴ εἶν' ἐμμορφὴ καὶ περὶ καλὴ ἀπ' τὴν ἄλλη.
Σκορποῦν τὰ μάτια τους φωτιαῖς, στάζουν δροσιὰ τὰ χεῖλα
Καὶ ἔσταις γλυκειαῖς ταῖς ὄψεσι τους ἀνθοῦν δουλιδία χίλλα.
Καὶ μέσ' τῇ ζάλῃ τοῦ χοροῦ πετῶντας δίχως ἔννοιαν
Σαλεύθουν καὶ βεργολιγοῦν κορμὰ κυπαρισσένια.

Κ' ἔνας φτωχὸς τραγουδιστὴς πῆλαχε τέτοια τύχη
Μέσ' ἔς τὸν χορὸν τὸν ἑωτικὸν κάποιον τυχερὰ νὰ τύχη.
Ἐκαμε τάρμα τῇ ζωῇ, ἂν εἶχε χάρι τόση
Τοῦ τραγουδιοῦ του τὸ σκοπὸν νὰ πᾶ νὰ ζευγαρώσῃ
Μὲ τὸ χορὸν τῆς ἐμμορφίᾳς—Ἄν θάχε τέτοια μοῖρα:
Νεραΐδες νὰ χορεύουνε καὶ αὐτὸς νὰ παίζῃ λύρα.

Ἐρωτομυθία

ΕΥΖΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οἱ ὄνειρευθέντες, ὅτι δύνανται νὰ ἐξημερώσωσι τοὺς πολίτας διὰ τῶν εὐζώνων καὶ τάνάπαλιν, βεβαίως δὲν εἶδον καλὸν ὄνειρον. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ διώριζον πρωτόσχολον τῆς τάξεως εἰς κανὲν σχολεῖον ποντικῶν τὸν συνεργάτην ἡμῶν κ. Μαῦρον Γάτον. Τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυνέτου ταύτης ἀποπειράς ἐστὶ νὰ μειωθῇ ἐξ ἑνὸς

ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια ἣν οἱ πολῖται αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ἐπιλέκτους ὀλίγους τοὺς φέροντας ἐπιχαρίτως τὸ γραφικὸν ἔνδυμα, ὅπερ ἡ παρὰδουσι καὶ αἱ ποιηταὶ κατέστησαν τόσῳ προσφιλές, καὶ ἐξ ἄλλου ν' αὐξηθῇ ἡ μικρὰ ἀντιπάθεια, ἣν αἱ ἄλλοι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν βουνῶν ἐξ ἐνστικτοῦ αἰσθάνονται καθ' ἡμῶν τῶν ἐξωμωτῶν τῆς ἐθνικῆς περιβολῆς.

— Ἦλθον τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερὰ! ψιθυρίζουσι δυσχεραίνοντες οἱ πολῖται πρὸ τῶν διερχομένων ἀκαταπαύστως εὐζωνικῶν περιπολιῶν καὶ ὑπομειδιῶσι μάλιστα μερικοὶ πονηροί, βλέποντες τὸν ὀδηγοῦντα αὐτοὺς ἀστυνομικὸν κλητῆρα καὶ ἐνθουμούμενοι τὴν μυθολογουμένην στρατιάν τῶν λεόντων, ἣτις ἐξεστράτευε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐλάφου, ἧς εἴπωμεν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ζῶον χειροτέρου.

— Ὅρ' τί κυττᾷ τοῦτοι; ἐρωτῶσιν οἱ εὐζωνοὶ εἰς τὴν θέαν τῶν περιέργων βλεμμάτων τῶν διαβαστῶν καὶ βρυθυμούντες ἀναμένουσι μικρὰν τινα ἀφορμὴν ἵνα ἀντιμετρηθῶσι πρὸς τοὺς ἐναντίους, τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ εἴπωμεν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, ἄνθρωποι σοφοί, ἀναμένουσιν ἐπίσης τὴν κατάλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν, ἵνα διακλύσωσι τὴν ἐπελθοῦσαν ψυχρότητα καὶ πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλα τὰ διεσπῶτα μέρη διὰ συνδέσμων . . . κυριολεκτικῶς συμπλεκτικῶν.

Καὶ ἰδοὺ τὰ ξίφη ἀνασπῶνται, αἱ λόγχαι ἀστράπτουσι, οἱ εὐζωνοὶ ἐφορμῶσιν. οἱ πολῖται φεύγουσι καὶ κατέστη συνηθέστατον θέαμα νὰ βλέπῃ τις ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τοιαύτας ἐνόπλους καταδιώξεις, διὰ λόγους. ὧν ὁ σπουδαιότερος εἶνε τὸ ὅτι οἱ πολῖται διήρχοντο ἔξωθεν οἰκίας τῆς ὁποίας οἱ ἐνοικοὶ ἐτραγώδουν !

Ἰδίᾳ τὸ τραγοῦδι καὶ τὰ χαρτιὰ ἐξερεθίζουσι τοὺς ὀδηγούς τῶν εὐζώνων, δι' ὃν λόγον τὸ καλὸν φαγητὸν ἐξερεθίζει τοὺς πεινῶντας.

— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ γυρίζω ἐγὼ καὶ αὐτοὶ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τραγουδοῦν; Πῦρ!..

Καὶ οἱ εὐζωνοὶ, πιστοὶ στρατιῶται. δὲν τὸ ἔχουν τίποτε νὰ πυροβολήσωσι καθ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ τὸ διατάξῃ ὁ κύριος κλητῆρας.

Καὶ οὕτως ἡ καλὴ τῶν Ἀθηνῶν πόλις δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ἀδελφοποιήσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ δὲ μνημονευθεῖσαι ἀντιπαθεῖσαι τῶν εὐζώνων ἢ τῶν ὀδηγῶν των, μάς ἐξηγοῦσι μερικὰ πράγματα. ἐν οἷς καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς περιπολοῦσι συνήθως περὶ τὸ ὠδεῖον καὶ τὰ ὠδικὰ καφενεῖα, καὶ δι' οὓς κατέθραυσαν πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ μπαστοῦνι κυρίου τινός (τοῦ κ. Σπαθῆ Ἰωάννου) ἔξωθεν τῆς οἰκίας Κούπα.

Ἡρώδης

ΕΛΕΝΗ Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Δεκάτη χρόνων ἔκλεισε τὰ ρόδινά της χεῖλη,
τριαντάφυλλο παρθενικὸ καὶ ἀμύριστο τ' Ἀπρίλη . . .
Μὰ σὰν τὴν βλέπ' ἡ μάνα της στὰ κάτασπρα ντυμένη
φάλλει τραγοῦδια νυφικά στὴ χαροπαντρεμένη ! . . .
Κι' οἱ φίλοι ποῦ παράστεκαν, δὲν ξέρουν ποτὶ νὰ κλάψουν
τὴ μάνα ἢ τὴν ὁμορρὴ νυφούλα ποῦ θὰ θάψουν.

Δ. Κ.

